

прѣминѣ да употрѣби всичко, което му идеше отъ рѣжки, за да ны прѣдстави прѣдъ цѣль свѣтъ, като народъ недостойнъ за свободѣ, като хора съвсѣмъ неспособни да ся управлявамы, да присрапи съ това и нашіятъ освободителъ за великодушното и въплѣнѣ рицарското и дѣло; а още повече да даде поводъ и право на Европѣ да настоява, че не е былъ и не е лошъ за насъ турскій реджимъ! . . . И този човѣкъ, подиръ всичко това, иде да ся прѣдстави днесъ че желае, че ся старае и работи ужъ за съединението и обединението на българитѣ. Каква ядовита насмѣшка надъ простодушието на народа!

— Да положимъ че то е до нѣидѣ така и право е, но вы сте го избрали, той е вече законный вашъ господарь, и вамъ не остава освѣнъ законно да му ся повинувате.

— Избрахмы го но по единъ сществующъ законъ, сега като не сществува тойзи законъ, който узаконява изборѣтъ му, може ли да бжде повиновението законно?

— А какво мыслите да правите вы?

— Ще искамы законѣтъ, който узаконява повиновението.

— Ако не ви ся даде?

— На това послѣднето позволѣте ми да ви отговорѣжъ съ еднѣ прикѣсчицѣ, за нѣщо което станжло въ Ескп-Загрж. Единъ отъ вашитѣ ратници на 1828—29, незнамъ вече какъ дошелъ и какъ ся засѣдѣлъ въ поименованный градъ. Види ся да е былъ младъ. Турцитѣ по обычайтѣ си, взели да го канятъ да ся потурчи и придумвали го съ това че ще го оженятъ за нѣкоѣжъ богатъ туркынижъ. Най-послѣ, той ся потурчилъ, оженили го за еднѣ вдовицѣ, която имала отъ първый си мжжъ едно дѣте наследникъ на едно помѣстье, което тя ступанисвала до дѣто порасте дѣтето; а новый ѣ мжжъ, бывший ратникъ, Хасанъ го управлявалъ и ся поминувалъ съ него, като единъ добъръ ефендия. Слѣдъ години порасло дѣтето, излѣзло отъ сиротството (етимликѣтъ), искало да си вземе помѣстието; Хасанъ не давалъ ни да му поменжтъ. Работата ся отнесла до сждѣтъ. Сбравалъ ся свѣтъ отъ по-първытѣ турци подъ прѣдседателството на кадийтъ, повыкватъ и Хасанъ ефендижъ. Кадийтъ взелъ да му тълкува законѣтъ и да му расправа, че чѣликѣтъ былъ на момчето, бащинъ му и нему принадлежаля. Хасанъ ефендия го слушалъ, слушалъ, най-послѣ станжлъ, отлага си каукѣтъ, слага го на земѣжтъ прѣдъ кадийтъ и на ломанъ турскій языкъ